

MARIE CURIE

Com a científica i com a dona, la millor¹

Ismael Laabaqui

1r BAT · IES Maria Ibars · Dénia

Vaig conèixer Marie l'any 1894 i un any més tard, el 1895, ens vam casar. Com a esposa, era perfecta, atenta i afectuosa, però com a companya científica, era d'un altre nivell. Era molt brillant, valenta i sempre trobava solució per a tot. Si hem guanyat el premi Nobel de física, és en gran part, gràcies als esforços de Marie, encara que ens va costar treball que també la reconegueren.

El que més em sorprenia d'ella era la gran valentia i la voluntat de ferro que tenia a l'hora de treballar. Molts científics tindrien por de realitzar experiments, com ella feia amb la radiació o similars. Treballar amb Marie al laboratori era una gran experiència, no sols per ser ella la meua esposa, sinó perquè sempre em donava la sensació que avançàvem sense fre en les nostres investigacions, quan ella estava amb nosaltres.

Això que acabe d'esmentar, ho vaig comprovar quan, l'any 1903, ens van donar el premi més prestigiós del nostre camp, el Nobel de Física. El vam rebre ella, el nostre company **Henri Becquerel** i jo mateix. El problema va ser que no volien reconèixer Marie com a guanyadora, únicament per ser dona, però, finalment, les nostres reclamacions tingueren efecte i sí que la van reconèixer com a guanyadora junt amb nosaltres dos. Jo em sentia més feliç per ella que per mi mateix, ja que era la primera dona que va obtenir un Nobel en tota la història. Després d'obtenir-lo, la meua idea era tractar de guanyar-ne un altre, però jo no ho vaig poder aconseguir. Aquell cotxe que em va atropellar no m'ho va permetre. L'últim pensament que va passar pel meu cap era com demanar-li perdó per haver-la abandonada.

Aquest és el que més em recrimine, el fet de no haver pogut estar amb ella en moments on ho va passar malament ni per poder felicitar-la després d'haver obtingut uns èxits molt grans, com ser la primera dona que va obtenir una càtedra a la universitat de La Soborna i, sobretot, per haver guanyat el segon premi Nobel, l'any 1911, aquesta vegada en química. Aquest és un fet que ni jo ni ningú més ha pogut obtenir i difícilment es repetirà, encara que molts s'esforcen en menysprear-la. Quan a Marie li arribe l'hora, ací l'esperaré per tornar a estar amb ella i no tornar a separar-nos mai, a més, d'agrair-li per haver-me fet tan feliç durant tot el temps que vam estar casats.

1. Descripció imaginada que fa el difunt Pierre Curie de la seua esposa, Marie.

«L'últim pensament que va passar pel meu cap era com demanar-li perdó per haver-la abandonada»

Marie Curie

Marie Curie amb Pierre Curie i una de les seues dues filles